

[Forsvarsministeren.]

været inde paa en lignende Tanke under Overvejelserne i Ministeriet, men som jeg har sagt til det ærede Medlem under Udvalgsforhandlingerne: jeg regner ikke med, at der bliver nogen Besparelse ved det. Maaske vil det snarere kunne medføre en Forøgelse af Udgifterne, hvis man skal skabe et fælles Flyverkorps og dermed altsaa oprette Flyverkorpset som et særligt Vaaben, et selvstændigt Vaaben ligestillet med Hæren og med Søværnet, altsaa med en særlig øverste Ledelse og en særlig Stab og alt, hvad dertil hører. Jeg tror ogsaa, det i mange Henseender vilde blive upraktisk under Administrationen af Militærordningen saavel i Fred som i Krig. Jeg tror, at saaledes som Forholdene i hvert Fald i Øjeblikket er her i Landet, er det rigtigst, at Hæren har sit Flyverkorps og Søværnet har sit til at assistere de to paa-gældende Værn under de Opgaver, de har at løse, og at det vilde være urimeligt og upraktisk og ledende til Competencestridigheder i mange Tilfælde, hvis man vilde etablere Flyverne som et særligt, et selvstændigt Vaaben ved Siden af de to andre.

For Lægekorpsene gælder det, at man meget vel kan slaa dem sammen til eet Lægekorps. Man kan imidlertid ikke spare Læger derved, fordi det inden for Søværnet og navnlig inden for Flaaden er nødvendigt at have Læger med Kendskab til en hel Del Ting, som Hærens Læger ikke behøver at beskæftige sig med, saaledes at man ikke vilde kunne opnaa nogen Rationalisering ved en saadan Fremgangsmaade.

Den første Ordfører for Det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, mente, at naar der ikke var kommet en Overenskomst mellem de fire store Partier, skyldtes det, at der i Forvejen var sluttet en Overenskomst mellem Socialdemokratiet og de Radikale, og at dette havde forspildt den Mulighed, der ellers vilde have været til Stede, at dette havde hindret den store Samling om denne Sag, som det ærede Medlem udtrykte sig, og naar det var gaaet saadan, saa havde Regeringen og dens Partier Ansvar for det. Vi er jo ikke i Tvivl om, at dette skal være den Tale, som skal føres i den kommende Tid i visse Kredse, at naar „den store Samling“ ikke blev gennemført, og denne Sag ikke blev løftet „op over Partierne“, som Det konservative Parti siger, saa har Regeringen Ansvar for det, fordi man, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft sagde, brutalt viste Det konservative Folkepartis fremstrakte Haand tilbage, den-

ne fremstrakte konservative Haand med de 75 Mill. Kr. om Aaret til den af de Konservative foreslaaede Ordning.

Nu ved jeg vel, at man fra konservativ Side, saaledes som det blev omtalt af det ærede Medlem Hr. Rager i Gaar — hvorfor jeg ikke skal komme dybere ind paa det — har opstillet en særlig Beregningsmetode, idet man aabenbart nødig har villet slynge Tallet 75 Millioner ud til den danske Befolkning og saa har fundet ud af, at man passende kunde laane Pengene og fordele Udgiften over et Aaremaal paa 20 Aar og dermed kunde komme ned paa 60 Mill. Kr. Men se, hvis man skal sammenligne, er det vist bedst, man tager det samme Grundlag som Udgangspunkt, og derfor er den Beregning, som det ærede Medlem og Det konservative Parti opstiller, ikke acceptabel. Skal man sammenligne, maa man tage det samme Grundlag som Udgangspunkt, og da er Forholdet det, at skal Pengene skaffes i de Aar, hvor Udgifterne falder, bliver det 75 Mill. Kr. aarlig eller deroppe omkring og maaske endda over, naar vi skal til at se paa, hvad de Konservative mener med Grænsesikringer. Det kan der ikke diskuteres om, og derfor synes jeg, vi skal holde os til dette Tal.

Nu har jeg allerede ved første Behandling sagt, at for Regeringen og Regeringspartierne maa ogsaa det økonomiske Grundlag spille en væsentlig Rolle. Det vidste Det konservative Parti. Det maatte kunne sige sig selv, at naar der paa Regeringsforslaget og paa Det konservative Forslag var en Forskel paa 30 Mill. Kr. om Aaret, skulde man være meget velvillig indstillet for at kalde det en fremstrakt Haand.

I Betænkningen og ogsaa andetsteds har det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft udtalt sin Skuffelse over Det socialdemokratiske Parti. Denne Skuffelse hviler paa en Misforstaaelse aabenbart, nemlig paa den Misforstaaelse fra Det konservative Partis Side, at en positiv Stilling i dette Spørgsmaal absolut skal betyde, at man stiller sig paa det konservative Grundlag. Forhandlingerne her har vist, at selv om man fra konservativ Side har sagt mange kønne Ord om, at nu skulde man samles, nu skulde man løfte Sagen op over Partidiskussionen, saa endte det, naar Det konservative Parti skulde sige, hvad det vilde i saa Henseende, med, at man indbød de andre Partier til at flytte over paa det konservative Standpunkt.

Det er nu en lidt ejendommelig Form for Opfordring til Samling, thi samtidig siger Det konservative Parti, og det under-